

teljevemu Tončku zdehalo se je neprestano in ves čas je dremal med pridigo in sveto mašo, skorej da sem, gledaje ga, sama začela dremati. Moj Bog, mislila sem si, kakošnih ljudi ima pač svet!“ —

Mati nij hotela nalašč Jerici na vse to nič odgovoriti, a Jerica čez nekaj časa popraša mater in pravi: „Kaj ne, mati, da je tako obnašanje v cerkvi jako nepristojno, gerdo in tudi pregrešno?“

„Pač res,“ odgovori mati, „da je tako obnašanje nepristojno in pregrešno. Vendar te pa moram vprašati, ali nisi zapazila v cerkvi tudi neke mlade deklice, ki je med sveto mašo ves čas po cerkvi zijala in ljudi ogledovala, kaj imajo na glavi, kako se védejo, če se znabiti smejejo, če se jim zdeha ali dremlje, namesto, da bi bila pobožno molila in poslušala besedo božjo?“

Pri teh materinih besedah Jerica zarudeč kakor kuhan rak, kajti vedela je dobro katero deklico misli njena mati. Mati pa reče: „Res je velik greh, ako se kedó v cerkvi igra, in smeje; in ne posluša besede božje. Ali ravno tako nepristojno in pregrešno je, ako kedó okrog zija in bolj na druge ljudi pazi nego na besedo božjo. Ako ti katero tako deklico poznaš, reci jej: naj pometá najpred pred svojim pragom!“

(Bosiľjak.)

P u r a n i .

Nežikino največje veselje je bilo po dvorišči purane dražiti tako dolgo, da so se ujezili in jeli upiti. Ona se je potem na ves glas smijala. Ko mati to zapazi, posvari jo, da ne sme nikoli več kaj tacega storiti.

„Pusti pri miru purane“ rekla je mati „ako je bi preveč ujezila, znali bi ti kaj žalega storiti.“

Nežika pa noče verjeti, da bi jej purani mogli kaj žalega narediti. Drugi dan, berž ko je vstala, gre na dvorišče ter upije: „Purke! purke!“

Po naključji je imela Nežika rudečo ruto okoli vratú; ker pa purani rudeče barye ne morejo terpeti, ujezé se zdaj še toliko bolj, ter začno upiti, da se vse trese po dvorišči. Razšepirili so krila in repove, ter so začeli po zemlji segati in brusiti, da se je vse prašilo; rudeča ohlapna koža jim od jeze kmalu zaplavi kmalu zopet zarudeč.

Nežika se velikega smeha za trebuh derži, gledaje s koliko jezo se purani po dvorišči podé, ter neprenehoma kliče: „Purke! purke!“ Naenkrat jej skoči največji puran kakor béšen na ledja, otepa jo s krili, in jo s kljunom po glavi kavsa. — Nežika je nehala se zdaj smijati; začela se je jokati in na ves glas upiti. K sreči jo sliši mati, priteče in jo reši razdraženega purana. Imela pa je Nežika že precej veliko rano na glavi, po ramah je bila pa tudi vsa modra. Odslej ni nikoli več dražila puranov. Purani so jo izmodrili. —

F. H.